

[Marius Jensen.]

daarlige Tider har været skudt til Side, fordi der ikke var Midler dertil. Efter Krigen var det mange Nationers Regeringers første Opgave at gøre Landets Hovederhverv rentabelt og konkurrencedygtigt, saa Folket kunde leve og arbejde og finde Afsætning for sin Produktion. Jeg minder om, da man i England førte en saadan Politik til Gavn for Landet i sin Helhed. Vort Lands Regering gaar den stik modsatte Vej. Gennem Valutacentralen og Afspæringspolitikken opflasker den en ny og kunstig Industri herhjemme paa Bekostning af Afsætningsmulighederne for vort Lands naturlige Hovederhverv, og ved Siden af at det danske Landbrugs Produktion begrænses paa snart sagt alle Omraader, lægges der stadig nye Skatter, nye Byrder paa dets Skuldre, og Landets Hovederhverv gaar sin Ruin i Møde, hvis denne Politik fortsættes. Jeg skal indrømme, at man gennem Regeringens Understøttelseslovgivning har søgt at afbøde de værste Følger af den førte Politik, man har søgt at holde de daarlige stillede oven Vand ved Almisse, men det var jo ikke det, Landbruget bad om. Regeringen og dens Støttepartier er efter min Mening inde paa et galt Spor. Det lader sig ikke gøre at opretholde et Lands Hovederhverv ved Understøttelser, det maa gøres konkurrencedygtigt, saa det kan leve og arbejde ved egen Kraft, ellers gaar det til Grunde og med det hele Samfundet.

Landbrugets Forhold er dog forbedret, siger man, og det er rigtigt, naar man sammenligner de nuværende Indtægter med Indtægterne i de daarlige Aar. Men det nytter jo ikke stort, naar denne Bedring i Priserne paa vore Produkter opluges af begrænset Produktion, af nye Skatter og Byrder, for saa er Vanskelighederne lige fuldt til Stede og lige store. Det er ikke Indtægterne, det er galt med, det er Udgifterne, der er for store, og det er det almindelige Samtaleemne, naar store og smaa Landmænd mødes. Udgifternes Stigning har Regeringen gennem den førte Erhvervs- og Skattepolitik Skylden for, men fra den Side ser man med Sindsro paa, at den uretfærdige store Beskatning forarmer og udpiner Landbruget. Jeg tænker her særlig paa Beskatningen af fast Ejendom, som fortsat tages uden Hensyn til, om der er nogen Indtægt at betale den med.

Der er nu nedsat en Skattekommission, og der maa være Ro om disse Spørgsmaal, medens Kommissionen sidder, siger man. Jeg maa her mindes det gamle Ord: Dog Fred er ej det bedste, men at man noget

vil! Der er vist Fred i Kommissionen — man hører meget lidt til den. Jeg vilde ønske, at denne Kommission havde det tilfælles med Forfatningskommissionen, at den hurtigt kunde afslutte sit Arbejde. I Betragtning af, at vi i saa høj Grad trænger til en Skattereform, var det ønskeligt, om Arbejdet kunde gaa raskere fra Haanden, saa vi kunde faa et Lovforslag om en Skattereform paa Rigsdagens Bord saa snart som muligt for at rette paa den meningsløst ulige Beskatning vi har.

Det ærede Medlem Hr. Clausager sagde forleden i dette høje Ting, at medens nogle Borgere i vort Land maatte betale 12—13 pCt. af deres Indtægt i Skat, maatte Landbruget af sine Indtægter svare 26 pCt., og det er, siden disse Tal fremkom, ingenlunde blevet bedre. Jeg kunde nævne Eksempler paa, at enkelte Skatteborgere inden for Landbruget maa betale en meget større Procent af deres Indtægt, men det skal jeg ikke komme ind paa. Fra en vis Side inden for det radikale Parti begynder man dog at faa Betænkeligheder ved den saakaldte faste Skat, som stadig stiger, og Talen om Fordelen ved den er man ved at forlade; det er forstaaeligt, for den er ikke tidsvarende.

Det var under Følelsen af den haarde og uretfærdige Beskatning, som Landbruget er Genstand for, at Landbo- og Husmandsforeningerne i Frederiksborg Amt samlet vedtog en Resolution om den uretfærdige Fordeling af disse Byrder. Denne Resolution vakte Opmærksomhed, fordi den rørte ved et af Tidens brændende Spørgsmaal og sagde noget rigtigt derom. I „Tidens Stemme“ har et æret Medlem af det andet høje Ting, Landstingsmand Gunnar Fog-Petersen, sagt et fornuftigt Ord om dette Spørgsmaal, et Ord, som skærer gennem de himmelblaa Teorier, som fra radikale Taleres Side har været fremført om de faste Skatters Velsignelse for Landbruget. Ogsaa adskillige ærede Medlemmer af Retsforbundet i dette høje Ting har ofte luftet Teorierne om de faste Skatters Velsignelse. Men jeg siger: Vi trænger til at samles i Arbejdet for, at den Skat, der tages af fast Ejendom uden Hensyn til Indkomsten, snarest lægges om, saa Vilkaarene skattemæssigt set bliver lige. Det trænger vi til af mere end een Grund, for det første, fordi denne Beskatning er uretfærdig, for det andet, fordi vort Lands Hovedeksporterhverv mister sin Konkurrenceevne igennem den, og for det tredje, fordi den haarde Belastning forarmer Erhvervet, idet Indtægten ikke slaar til, naar Skatten skal betales. Landstingsmanden